

— Какви пари? — попита пакъ Татаръ-Христо.

— Дванайсетъ хиляди лева си намѣрилъ. Какво се правишъ на кметъ. Консула те видѣлъ като тъпчешъ хилядаркитѣ въ джоба си.

Татаръ-Христо почервенѣ като ракъ. Той искаше да удари по масата, да извика колкото гласъ има, че всичко туй е лъжа, но отъ ядъ устата му каточе се сковаха. Пъкъ и въ сжщата минута Атанасъ стражарьтъ дойде до него и му каза:

— Бай Христо, ела съ мене въ общината. По заповѣдъ на кмета, си арестуванъ.

— Какво? ... азъ ... че какво ... защо...

Атанасъ помисли, че той се противи и го затътри — въ кръчмата гръмна смѣхъ. Татаръ-Христо понамѣсти съ два прѣста бомбето си — още по-голѣмъ смѣхъ. Той разбра, че за всичко това е виновенъ Консула, стисна зъби и не каза нищо вече. Нѣкои излѣзоха на вратата на кръчмата и още се смѣеха, като го гледаха какъ върви съ бомбето си предъ Атанаса.

Половинъ часъ по-късно кметътъ Алекси излѣзе отъ дома си и тръгна къмъ общината, но при Филиповата кръчма срещу него се зададе единъ кабриолетъ съ силни, хубави коне.

— Алекси! — извика нѣкой и кабриолетътъ спрѣ. — Тебе търся.

Бѣше Манолаки, собственикътъ на чифлика край границата.